

Sygn. akt V CZ 43/11

POSTANOWIENIE

Dnia 21 lipca 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Lech Walentynowicz (przewodniczący)

SSN Marta Romańska

SSN Katarzyna Tyczka-Rote (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa J. S.
przeciwko Rolniczej Spółdzielni Produkcyjnej w S.
o uchylenie uchwały,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 21 lipca 2011 r.,
zażalenia powoda na postanowienie Sądu Apelacyjnego
z dnia 9 sierpnia 2010 r.,

uchyla zaskarżone postanowienie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 9 sierpnia 2010 r. Sąd Apelacyjny na podstawie art. 398⁶ § 1 k.p.c. odrzucił skargę kasacyjną powoda, wyjaśniając w uzasadnieniu, że powód nie usunął wskazanych mu braków formalnych skargi przez oznaczenie zaskarżonego wyroku (wskazał wyrok Sądu Okręgowego, który rozstrzygał sprawę w pierwszej instancji, zamiast wyroku Sądu Apelacyjnego, jakkolwiek podał datę i sygnaturę wskazującą na orzeczenie Sądu Apelacyjnego), a ponadto uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania nie odwołuje się do podstaw przewidzianych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Powód w zażaleniu na to postanowienie zwrócił uwagę, że oznaczył wyrok Sądu drugiej instancji skoro podał prawidłowo jego datę i sygnaturę sądu drugiej instancji i skierował skargę do Sądu Apelacyjnego a nie do Sądu Okręgowego. W związku z tym wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Artykuł 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. określa wymagania szczególne stawiane skardze kasacyjnej. Jednym z nich jest oznaczenie orzeczenia, od którego skarga jest wniesiona. Nie budzi wątpliwości, że skarga powoda określała zaskarżane orzeczenie w sposób częściowo błędny, jednocześnie jednak podawała także niektóre dane prawidłowo. W takim wypadku należało zbadać czy zakres błędu w oznaczeniu wykluczał identyfikację orzeczenia, czy też ustalenie, o które orzeczenie chodzi, było możliwe bez trudności. Nie każdy bowiem błąd w piśmie procesowym pociąga za sobą negatywne skutki i uzasadnia wdrożenie trybu usuwania uchybień pod rygorem zwrotu bądź odrzucenia wadliwego pisma (art. 130 § 1 i 2 k.p.c., art. 398⁶ § 1 i 2 k.p.c.), a ponadto usuwanie w tym trybie usterek dotyczących konstrukcyjnych elementów skargi kasacyjnej jest wyłączone. Wprawdzie skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem zaskarżenia, obowiązkowo sporządzanym przez fachowego pełnomocnika, co usprawiedliwia wysoki pułap wymagań w zakresie staranności i profesjonalizmu, jednak nie oznacza, że przy jej kontroli całkowicie wyłączona zostaje możliwość stosowania art. 130 § 1 k.p.c. *in fine*. Przepis ten uwzględnia ludzką omyłkość i sprzeciwia się nadmiernemu formalizowaniu postępowania, jeżeli popełnione w piśmie

procesowym błędy i niedokładności nie budzą wątpliwości co do jego rzeczywistego charakteru i prawidłowej treści informacji podanych w nim nieprecyzyjnie. Ponieważ przyczyną odrzucenia skargi kasacyjnej powoda były usterki w oznaczeniu wyroku, od którego skarga jest wnoszona, o trafności lub niesłuszności stanowiska Sądu Apelacyjnego decyduje ocena, czy można uznać je za „oczywiste niedokładności”. Biorąc pod uwagę okoliczności, na które wskazuje skarżący w zażaleniu – to znaczy prawidłowe podanie podstawowych danych identyfikujących wyrok, jakim jest sygnatura i data wydania oraz na fakt skierowanie skargi do Sądu drugiej instancji, a dodatkowo na wskazany w uzasadnieniu skargi status sądu wydającego wyrok (sąd II instancji) i treść wyroku (oddala apelację powoda) – uchybienie polegające na wskazaniu z nazwy sądu pierwszej instancji stanowiło taką właśnie niedokładność. Wykluczało to dopuszczalność odrzucenia skargi z tego powodu.

Ponadto Sąd Apelacyjny powołał się na niewłaściwie, jego zdaniem, uzasadniony wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Prawidłowość skargi w tym zakresie podlega badaniu przez sąd drugiej instancji jedynie w pod kątem tego, czy został w niej zawarty taki wniosek, czy został uzasadniony i czy jego uzasadnienie spełnia wymagania ustawowe, to znaczy odwołuje się do którejś z przesłanek wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Powód wskazał na występującą jego zdaniem nieważność postępowania, to znaczy przesłankę przewidzianą w punkcie 3 powołanego przepisu. Nie było więc powodów do odrzucenia jego skargi także z drugiej z przyczyn wskazanych przez Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu postanowienia.

Z tych względów zaskarżone postanowienie należało uchylić na podstawie art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 398¹⁵ § 1 k.p.c.